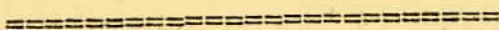

ל ד ו ד ו ל ז כ ר ו .

הלא נאמר, שאדם יסודו מעפר וסופו לעפר, ואחד הכינויים המקובלים ל-
אדם הוא הצירוף "בן-תמותה". אף על פי כן ישנם אנשים, שלפי אופיים
ומזגם, אין כינוי זה מתאים להם כל עיקר, אם כי הכול יודעים, שאין לך
דבר בטוח יותר בחיים מאשר המוות... לסוג כזה של אנשים ניתן לצרף את
דוד בן-פורת המנוח.

דוד היה ער ותוסס, שופע אהבת-חיים ומלא שמחת-חיים, וכל מי שהיה
בא עמו במגע, היה נדמה לו, שאיש זה אין דרכו כלל להתעצב אל לבו. ולא
זו בלבד, שבעצמו ידע לשמוח, אלא מדביק בשמחתו גם את הזולת ותכופות
מצליח להעלות בת-צחוק אפילו על פניהם של אנשים, שלפי טבעם ואופיים
קודרים הם. על כן קשה היה להתאים לדוד את הכינוי "בן-תמותה", שהרי
היה "בן-חיים" טיפוסי. דוד והמוות - איזה צירוף בלתי-טבעי. הוא זה,
איזו סתירה משוועת למהותו, למזגו, לטיבו, לאופיו. אף על פי כן טוב-
דה היא, מציאות מרה היא: חלפה שנה מהיום שדוד הלך מאתנו בטרם עת.

מוצאו של דוד מיהדות שרשית, יסודית ומוצקה. בן למשפחה אצילה מ-
יהודי ליטא, אשר מונה שישה עשר דורות של רבנים ותופסי תורה, ספג
דוד בבית אביו הרב את יסודות היהדות המסורתית וערכיה הרוחניים. יסו-
דות אלה היו שזורים וקשורים בישותו והיו לחלק בלתי-נפרד ממהותו גם
בתקופת חייו העצמאיים, לאחר שהתרחק מההווי המסורתי-עמי שבתוכו נו-
לד, צמח וגדל. העממיות היהודית השרשית היתה מתכוננת אופיו של דוד,
והיא אשר שימשה לו אמצעי-קשר טבעי אל אנשים מסוגים שונים ומחוגים
שונים, שכן היה אדם חברתי ומקובל על הבריות.

לא מתנועת נוער חלוצית הגיע דוד לארץ. הוא עלה לארץ-ישראל כתלמיד
בישיבת הרב קוק ז"ל, והיה זה המסך טבעי לדרך החינוך שקיבל בבית אביו.
אולם כהישיבה, ממקום הלימוד של תורת ישראל מצא הוא גשר וקשר אל המח-
נה החלוצי של בוני הארץ ומגשימי הציונות. וכך הגיע גם אלינו, אל החב-
רה הקיבוצית, השואפת לחדש את חיי האומה על יסודות של עבודה ישרה, של
שו"ן ערך האדם, שיתוף, חברות-אמת, אהבת הבריות ואחריות הדדית. ו-
אכן, מצא דוד את הדרך הנכונה ואת המקום הנכון, שכן יש ויש גשר וקשר
בין ערכי היהדות ההיסטורית-מסורתית לבין ערכיה של החברה הקיבוצית.

עד מהרה, וללא קושי מיוחד, השתלב דוד בחיי הקיבוץ, במסך, בעבודה
ובחברה. וכשפרצה מלחמת העולם השנייה, היה בין המתנדבים הראשונים לצבא

הבריטי, בין הלוויים נגד שונאי עמנו המסוכנים ביותר, שעמדו להביא עלינו כליה. בשובו להמלחמה עבר ל"מסק הלייפ" באופן טבעי ביותר באותה שמחת-חיים עצמה, שהיתה חלק אורגאני ממהותו וטבעו.

ויהי היום והתחילו להתלחש בקרב ציבורנו, שדוד חולה, ולא סתם חולה, אלא שהמחלה הממארת מקננת בגופו. דבר זה נמסר מפה לצדן, ואנשים לא רצו להאמין בכך, קיוו שיש כאן טעות בדיאגנוזה... אולם המציאות המרה נתגלתה עד מהרה, והכול ידעו שאפסה תקווה, שדוד חסוך מרפא.

בגבורה רוחנית עילאית נשא דוד את סבלו חדשים רצופים. והסבל כפול היה: הוא סבל יסורי-גוף ויסורי-נפש כאחד, שכן ידע גם ידע, כי הוא גדון להסתלק מארצות-החיים בזמן הקרוב ביותר; הוא ידע את מצבו האמיתי, ולא ניתן היה להסתיר ממנו. ועם כל זה שידע, היה מעמיד פנים, שאיננו יודע ושהוא מאמין בהחלטתו ובשובו לחיים תקינים. ולא עשה כך אלא כדי לעודד את בני-ביתו, את משפחתו, את קרוביו, אהוביו ואוהביו ולחסוך מהם עגמת-נפש נוספת.

כל מי שהיה בא לבקרו בבית-החולים, וכן כל אלה שסיפלו בו שם, היו מתמלאים רגש של כבוד והערצה לגבי האיש, אשר בשכבו על ערש-המוות דאג לכך, שמבקרו והמטפלים בו לא ירגישו מועקה כלשהי בלבם. הוא היה מתגבר על כאבו וסבלו ומפעיל כל כוחו הרוחני וכל כושר ההומור שלו, כדי לפזר עצבות ודכאון.

בחייו ובמותו היה נאמן למהותו. שלום לעפרו.